

E. O.

Z prac Międzynarodowej Akademii Historii Nauki

Kwartalnik Historii Nauki i Techniki 19/3, 636

1974

Artykuł umieszczony jest w kolekcji cyfrowej Bazhum, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych tworzonej przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego.

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie ze środków specjalnych MNiSW dzięki Wydziałowi Historycznemu Uniwersytetu Warszawskiego.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

KRONIKA ZAGRANICZNA

Z PRAC MIĘDZYNARODOWEJ AKADEMII HISTORII NAUKI

Międzynarodowa Akademia Historii Nauki, biorąc pod uwagę niemożność zebrania w Japonii dostatecznej liczby swych członków, postanowiła nie odbywać Zgromadzenia Ogólnego w czasie XIV Międzynarodowego Kongresu Historii Nauki i odłożyć je aż do następnego kongresu, a zatem do 1977 r.¹ W związku z tym w drodze korespondencyjnego głosowania uchwalono przedłużyć o 3 lata kadencję obecnych władz Akademii². Również korespondencyjnie przekazano członkom Akademii informacje o jej czynnościach, ogłaszane zwykle dopiero na Zgromadzeniu.

W szczególności podano do wiadomości wyniki wyborów nowych członków Akademii. W poczet członków honorowych zaliczeni zostali: duński historyk techniki starożytnej prof. A. G. Drachmann oraz przewodniczący Polskiej Grupy Narodowej Historyków Nauki prof. J. Bukowski. Siedmiu członkom korespondentom nadano godność członka rzeczywistego, przy czym wśród tak szeroko znanych historyków nauki, jak T. S. Kuhn (Stany Zjednoczone), M. A. Hoskin (Wielka Brytania), M. A. Tonnelat (Francja), J. E. Murdoch (Stany Zjednoczone), B. Sticker (NRF) i L. Geymonat (Włochy), znalazł się prof. W. Voisé. Natomiast wskutek rozbitcia głosów pomiędzy dużą liczbą kandydatów na członków korespondentów, 18 z nich — a między nimi dwu Polaków — nie uzyskało obowiązującej liczby głosów, tj. połowy głosujących. Na 7 wakujących miejsc wybrano zatem jedynie czterech członków korespondentów; są nimi w kolejności liczby uzyskanych głosów: M. Watanabe (Japonia), P. Czartoryski, E. Forbes (Wielka Brytania) i O. Gingerich (Stany Zjednoczone).

Po tych wyborach liczba członków polskich w Akademii podniosła się do 10; w liczbie tej jest jeden członek honorowy, 3 — rzeczywistych i 6 — korespondentów.

Akademia przyznała poza tym — jak zwykle co 3 lata — medal im. A. Koyrégo; otrzymał go włoski historyk i filozof nauki Ludovico Geymonat za sześciotomowe dzieło *Historia myśli filozoficznej i naukowej (Storia del pensiero filosofico e scientifico)*³.

Zgodnie z uchwałami zapadłymi w 1971 r.⁴ Akademia przejęła publikowanie — wydawanego poprzednio wspólnie z Sekcją Historii Nauki Międzynarodowej Unii Historii i Filozofii Nauki — czasopisma "Archives Internationales d'Histoire des Sciences". Wydawnictwo to zostało wznowione w czerwcu br. jako półrocznik⁵ i ukazuje się w Wiesbaden. Redaktorem naczelnym jest brytyjski historyk nauki J. D. North, w skład Komitetu Redakcyjnego wchodzi m.in. prof. P. Czartoryski. Adres Redakcji: 28, Chalfont Road, Oxford OX2 6TH, Great Britain.

E. O.

¹ Por. informację *Następne międzynarodowe kongresy historii nauki* w nrze 2/1973 „Kwartalnika” s. 438.

² Skład tych władz podano w informacji *XIII Międzynarodowy Kongres Historii Nauki* w nrze 3/1971 „Kwartalnika” s. 731.

³ Czytelnikowi polskiemu L. Geymonat znany jest z wydanego w 1966 r. przekładu książki *Filozofia a filozofia nauki*.

⁴ Por. informację *Zgromadzenie Ogólne Międzynarodowej Akademii Historii Nauki* w nrze 2/1972 „Kwartalnika” s. 434.

⁵ Wydano nr 94 jako pierwszy zeszyt tomu (rocznika) 24.